

LVI.

B e t æ n k n i n g

over

Forflag til Lov om Hærens Ordning.

(Afgiven af Landstingets Udvalg den 27de Marts 1876).

Over for det foreliggende Lovforflag har Udvalget delt sig i det samme Flertal (Carstensen, Fallesen, Frijs-Frijsenborg, Sørensen, Sonquidres, Magius, Luxen) og Mindretal (N. Hansen, Hauerslev), som med Hensyn til Lovforflaget om overordentlige Foranstaltninger til Forsvarsvæsenets Fremme og Lovforflaget om Søværnets Ordning.

Den i Hærløven af 6te Juli 1867 § 186 optagne Revisionsbestemmelse maa efter Flertallets Formening kun forstås derhen, at der skal gives Leilighed til at rette Mangler, som have viist sig ved Brugen af Loven, og til at ændre Bestemmelser, der være tagne under Forudsætninger, som en senere Erfaring ikke har godkendt. Derimod kan man ikke anerkende Onskeligheden af en Revision, der foretager Forandringer i selve Grundlaget for Hærens og saaledes svækker den faste og jævne Udvikling, der er af saa stor Betydning i Forhold, som de her omhandlede, eller som indfører nye og uprøvede Foranstaltninger uden at bevare det ved den bestaaende Ordning allerede bundne.

Da den ved det foreliggende, fra Folkethinget indbragte Lovforflag skele Revision af Hærløven ikke holder sig indenfor de Grændser, Flertallet mener, ere de rette, og da man finder de foretagne gennemgribende Forandringer mindre heldige i og for sig og antager, at de snarere ville svække end styrke Hærens Kampdygtighed, har man ikke fundet det hensigtsvarende at ville forsøge at ændre det foreliggende Lovforflag i Overensstemmelse med sine Anskuelser. Derimod har Flertallet anset det for rettest at optage det af Regjeringen fremlagte Lovudkast, til hvilket det i de fleste væsentlige Punkter kan slutte sig, som et samlet

Ændringsforflag og da dertil at stille Underændringsforflag.

Flertallet skal nu fremhæve de Hovedpunkter i Hærløven, med Hensyn til hvilke Erfaringen viser, at man ikke har kunnet naa det tilsigtede Maal.

— Skjøndt Reservebataillonerne, hvad Mandskabs Uddannelse angaar, ikke staa tilbage for Liniebataillonerne, bevirker dog deres ringe Antal af faste Befalingsmænd og det for disses Vedkommende utilstrækkelige Omfang af Øvelserne, at Reservebataillonen som Helhed staaar noget tilbage for Liniebataillonen.

— Hærløvens Bestemmelse om, at der ved Forstærkningsbataillonerne hvert andet Aar kan afholdes større Øvelser, har viist sig at være identisk med, at der ingen Øvelser ere afholdte. De saa faste Befalingsmænd ved disse Batailloner mangle altsaa fuldstændig Kjenndskab saavel til de værnepligtige Befalingsmænd som til Mandskabet, hvoraf følger, at Bataillonerne ikke ville kunne gjøre nogen virkelig Nytte, førend de i længere Tid have været sammenarbejdede.

— Rekruttilgangen til de forskellige Afdelinger af Fodfolket har været saa ulige fordelt, at Uddannelsen, der maa ledes af saa faste Befalingsmænd, derved er bleven mindre fyldestgjørende.

— Det Forsøg, der er gjort i Hærløven paa at bringe det fornødne Antal frivillige værnepligtige Befalingsmænd tilveie, dels ved Udfigt til fortrinlig Afgang til visse Embeder, dels ved Udbetaling af Orlovspenge ved Hjemsendelsen, er ikke lykkedes, idet baade Tilgangen har været utilstrækkelig og Aar for Aar er bleven mindre; og heller ikke har man opnaaet i Overensstemmelse med Hærløvens Forudsætninger at faae det fornødne